

JESENIŠKA STRAŽA

Slovensko-nacionalen list.

Svoboda, čast, narod, resnica.

„Jeseniška Straža“ izhaja vsako soboto opoldne. — Naročnina za celo leto 3 krone; ako se naroči dva ali več izvodov, pa po 2 kroni izvod. Naročnina naj se pošilja na upravništvo „Jeseniške Straže“ (tiskarna Iv. Pr. Lampret) v Kranju. Na naročbe brez istodobne vpošiljatve naročnine se ne ozira. Pos. številke po 10 vin.

Oglasi in poslanice se računajo po petit-vrstah, če tiskano enkrat 10 vin., dvakrat 15 vin., trikrat 20 vin. Večje črke po prostoru. Če se oznanilo priobčuje večkrat, je cena posebno znižana. — Rokopisi se ne vračajo. — Dopisi naj se izvolijo frankirati in naj se pošiljajo na uredništvo „Jeseniške Straže“ v Kranju.

Št. 37.

V KRANJU, 12. velikega srpana 1905.

I. leto.

Sokolska slavnost na Jesenicah.

Temni oblaki so se zbirali v nedeljo nad našo dolino. Bliskalo je in grmelo, vtila se je ploha, kakoršne že davno ni bilo na Jesenicah. Poparjeni so se ozirali ljudje proti nebu, nič upanja, da se razvedri. Le majhno je bilo število onih, ki so se škodljivo smejali, češ, to je kazen božja, Bog ne dopusti, da bi se Sokoli pokazali na Jesenice. Dopoldne je prišla slavna meščanska godba iz Kranja. Ko se je prvič razlegla sokolska koračnica po Schreyjevem dvorišču, zavladovalo je nepopisno navdušenje, gromoviti „Na zdar“ so zaorili čez Jesenice in mahoma je izginila vsa poparjenost. Dež pa se je vtil še bolj. Ob 1. uri pop. je odkorakal jeseniški Sokol z godbo na čelu navdušeno pozdravljen čez Savo na Javornik.

Grmelo, treskalo in lilo pa je brez prestanka. Na razpotju pod Javornikom se mu je pridružil idrijski Sokol, ki je prišel čez Bled in Vintgar. Pri slavoloku na Javorniku je čakal g. župan Potočnik in požarna bramba s Koroške bele. Zaradi preslabega vremena se je moral opustiti sprevod čez Savo, kar je bilo obžalovati, kajti na Savi je bil Sokolom pripravljen še lepši vsprejem ko na Jesenicah. Občinstvo na Javorniku je došle goste navdušeno pozdravilo, jese-

niški in idrijski Sokol pa sta vstopila v vlak in se skupno odpeljala na Jesenice. Pri slavoloku, ki ga je napravil g. Trevn, se je pridružila jeseniška požarna bramba z načelnikom g. Krivcem.

Občinstvo je obsipalo Sokole s cvetjem in šopki. Pred občinsko hišo se je razvrstil sprevod. Načelnik ljublj. Sokola brat Murnik je zaklical: Slovenskim Jesenicam: Na zdar! In ta klic je zaoril iz 300 sokolskih grl. Potem je starosta jeseniškega Sokola g. Hummer v presrčnih besedah nazval bratska društva in vse goste dobrodošlim.

Odgovoril je podstarosta ljubljanskega Sokola g. dr. Ravnihar približno tako le:

Dragi brat starosta! Na tvojem presrčnem pozdravu se ti imenom vseh tu zbranih Sokolov iskreno zahvaljujem. Res je, da se v polni meri zavedamo velikega pomena današnjega izleta za Jesenice, ki so postale nekako častna zadeva slovenskega naroda na Kranjskem. A v prvi vrsti si le ti, dragi jeseniški Sokol, ki si dal povod današnjemu prihodu našemu. Ti si sokolska predstraža naša tu na severu proti slovenski meji in to predstražo prihajamo vzpodbujati v napornem delu, v nadčloveškem boju proti vsem očitnim in prikritim, tujim pa tudi domačim sovragom tvojim. Hočemo ti okrepiti zavest, da v tem boju nisi osamljen, da za teboj stoji bratov sto in sto, ki ljubijo, kar ljubiš ti, ki sovražijo, kar sovrašiš ti, ki

ti kličejo, da si naš, kakor smo tvoji mi. Hočemo pa tudi pokazati narodu v tem divnem planinskem svetu, da je spas njegov pri tebi, da mu je rešitev v tvoji telovadnici, koje vrata naj mu bodo odprta na stežaj. Ti si v prvem letu svojega obstanka dokazal svojo življensko silo, priboril si sebi pravico do eksistence svoje, kajti vzbudil si rod slovenski po veličastni tej dolini, sokolski rog tvoj ga je vzklical, četudi ob 11. uri, iz mrtvila, iz spanja k novemu življenju. S ponosom gledamo torej na tebe, s hvaležnostjo, pa tudi z mirno zavestjo, da ti bistro oko sokolsko nikdar ne postane kalno, da tvoja sila nikdar ne oslabi, da svojih jeklenih peruti ne poveseš pred nobenim sovragom. Tebi in tvojemu plodonosnemu delu kličem v pozdrav najiskrenejši sokolski „Na zdar!“

Nato je narodni jeseniški župan, čislani g. Klinar pozdravil Sokole v imenu slovenske občine jeseniške. Poudarjal je, da so bratska sokolska društva prišla slovenske Jeseničane navdušiti, da vztrajajo v boju, da branijo svojo slovensko zemljo.

Odgovarjal je načelnik ljubljanskega Sokola g. dr. Murnik nekako tako:

Presrčne besede, velecenjeni gospod župan, s katerimi ste nas pozdravili, navdušen sprejem, ki so ga nam priredile Jesenice, je naš Sokole prepričal, kako gorko ljubezen uživa slovenski Sokol na tem ozemlju. Dokaz nam je to, da se na važnih telih tleh

PODLISTEK.

Na Golico!

Potopisne črtice iz Karavank. Dalje.

Od tod krenemo na gozdno stezo in po njej dospemo na mali planinski pašnik s planšarsko kočjo, na takozvano Molzišče; tu se ločita poti na Golico in na sedlo Kočno. Zavijemo na levo čez pašnik v gozd. Mika nas sicer, muditi se dlje časa v tej sveži okolici na Molzišču ter uživati razgled na bližnje vrhove in nazaj doli proti Planini, toda glejmo raje, da pridemo skoro v tiste lepe senčnate bukove gozde. Skozi nje nas privede pot na vzhodni Goličin greben, ki doseže v Suhu svoj višek (1650 m). Mahoma se ti odpre, dospevšemu na rob, prv oičarjujoči pogled na najlepši del Koroške, prelepo Rožno dolino in del Vrbskega jezera, dočim te pozdravljajo s Kranjskega malodane vsi gorenjski gorski korenjaki, ki so pogledali izza zelenega predgorja. Že tu je razgled tako krasen, da bi najraje ostali tu in uživali.

vali. Toda naša pot gre višje. Jako vabljiva je pot kar po grebenu (čez Suho), s katerega bi ves čas zrl na naš lepi Korotan; je sicer nekoliko steze po njem, ali te poti z ozirom na neravni greben, ki ima sicer složne usede, ni svetovati zlasti ob severnih vetrovih.

Zato si bo večina turistov izvolila stezo ob južnem pobočju ravno nad robom gozdov. Tu se začne šele pravo kraljestvo planinske flore, po katerem posebno slovi Golica; saj je ona v Karavankah to, kar je v botaničnem oziru Črna prst v Julijskih Alpah. Sicer ima prijatelj cvetlic dosti opravila in razvedrila že prav od početka pota na Golico okoli Planine, ali tu na pobočju je pravi planinski vrt, in ta vrt je obsežen; kajti Golica je jako raztegnjena. Celo južno pobočje je en sam velikanski planinski travnik. Junija meseca pa ti nudijo ti travniki izvanredno nežno in ljubko sliko: na milijone narcis ti vzevete tedaj, in zdi se ti, kakor da je zapal po Golici sneg. Za belo narciso pa pride skoro ponižna, duhteča, črnokrila murka, in

nič manj kakor radi narcis slavi se Golica od prijateljev cvetlic in narave sploh tudi radi murk. Ta krasna flora je pač že marsikega zapeljala, da ni prišel ob določenem času na vrh ali pa tudi z vrha. Kar ločiti se ne moreš iz tega raja; pa bi moral biti tudi barbar, ako bi te nič ne zanimala ta raznobarna množica in bi si ne natrgal malega šopka.

Složno ob pobočju, skoro po ravnem nas pripelje steza do turistovske kočje, ki jo je postavilo in otvorilo nemško planinsko društvo leta 1892. To je „Golica-Hütte“, ki leži 1582 m nad morjem na malem izrastku nekako v sredi pobočja Goličinega, pol ure pod glavnim sedlom, do katerega je nadelana steza v serpentinah. Ravno ta zadnja pot je najtežavnejša, — ako sploh smemo govoriti o kakih težavah pri partiji na Golico.

Lepo sicer leži „Golica-Hütte“ na onem skalnatem nosu, in lep je ž nje pogled doli v dolino proti Planini, Jesenicam ter na Triglavsko pogorje; toda do vrha Golice

pojmi, kako veliko ceno ima Sokolstvo za slovenski narod.

V resnici važen, nad vse pomemben je namen sokolskih društev. Slovanska pesem pripoveduje o dveh junakih, ki sta v mladosti hodila v lesovje in tam z mečem in mlatom in sulico vadila svoje roke. In ko so jima dorastle roke, tu sta udarila na sovraga, in bila je, pravi pesem, njih srditost kakor vihar na nebu: v dedno jima deželo pa se je vrnila prejšnja blaginja. No, dandanes ne odločuje surova sila o blaginji naroda, pred vsem pa se je nam Slovencem braniti le z uma svetlim mečem. A kljub temu imajo telesne vaje še dandanes veliko važnost. Kdor vadi svoje roke, kdor krepí in zdravo ohranja svoje telo, ta ž njim krepí tudi svojega duha, mu stvarja čvrst in zdrav temelj, dobro podlago za orožarno uma ostrega orožja. S telesnimi vajami pa hoče Sokolstvo narodu ojačiti tudi voljo, ž njimi pa tudi vzmožiti in izpopolniti mu delavno moč — saj zdravo in krepko telo je zmožno večjega vztrajnejšega in boljšega dela, dobro in izdatno telo pa je vir blaginji, dobremu gmotnemu položaju. In tako je uspeh, h kateremu hoče pripomoči Sokolstvo, podoben onemu, ki sta ga dosegla slovanska junaka v slovanski pesmi: blaginja namreč in sreča naroda na rodnih, na dednih mu tleh.

Delo, to je naše geslo! Ne sulica, ne meč, tudi ne kakšno popolnejše orožje je naša obramba. Delo posameznika in skupno delo, organizirano in disciplinirano delo vseh bodi naša zaščita proti sovražnikom, ki bi, da zopet govorim po slovanski pesmi, „prišli v našo dedino in s tujimi besedami nam hoteli ukazovati, klanjati se njih bogovom!“

Slovanske barve nosijo naši prapori! Slovani smo, Slovenci smo in svojo domovino ljubimo iz vsega svojega srca, njej je posvečeno naše delo, njej velja naše življenje. Nad slovanskimi bojami, glejte, pa se blesti sokol — ali veste, kaj pomeni ta naš simbol? Naj ga razložim z besedami enega izmed ustanovnikov slovanskega sokolstva, dr. Ed-

(1836 m) je od nje še okoli 250 m višine, in skoro eno uro hoda. Tam pa vabi z vedre višave prijazna Kadilnikova koč! Morda se pojavijo proti novi stavbi na Golici v gotovih krogih in glasilih zlobni napadi, posebno se bo očitalo, da je nova koč le konkurenčna koč proti nemški „Golica-Hütte“, — a tako očitane je takoj zavrniti, kajti pravi prostor za Goliško koč je le na vrhu Golice, dočim je niže nepotrebna; nemška koč leži prenizko in vlada med obema kočama približno isto razmerje, kakor med Deschmanovo koč pod Triglavom in Triglavsko koč na Kredarici. Zato hajdi brzo na vrh!

Do vrha, ki je pomaknjen od nas proti zahodu, prideš od „Golica-Hütte“ tudi v diagonali ob pobočju, toda steze tod ni nadelane, ter je zato hoja težavnejša. Mi pa krenemo na serpentine, ki nas privedejo gori na glavno usedo. Dospevšim na sedlo se razgrne pod nami Koroška, na katero stran je Golica kakor vse sosedne Karavanke strmo, skoro navpično na nekaterih krajih odsekana; ta koroška stran gore je ponekod interesantno razrita.

Dalje prihi.

varda Grégra: Kakor Sokol ljubi solnčno svetlobo, ker je ptica jasnega dneva in ne temne noči, tako se tudi mi odvrčamo od teme, od črne noči nevednosti in blodenj in potapljamo svojega duha edino v jasnih valovih prosvete in resnice.

Prišli smo, da skupaj z mladim Vašim Sokolom pokažemo svoje delo, iz katerega črpamo svoje moči, da pokažemo krepko in trdo delo sokolsko. Sprejeli ste nas prsrčno, sprejeli ste nas navdušeno. Bodi Vam, velespoštovani gospod župan, in vam, vrli Jeseničani, izrečena najtoplejša zahvala. Sprejmite tudi od nas najiskrenejši pozdrav! Iz dna duše vam kličemo krepki naš pozdrav sokolski: „Na zdar“!

Vsemu govoru je sledilo viharno odobravanje in navdušenja kar ni hotelo biti konec z nazdar in živio-klici. Bojazen, na kateri skupen prostor spraviti vse goste zaradi slabega vremena, je kmalu pošla in med vsemi zbranimi je zavladalo neizrečeno veselje, ko so se megle oblakov začele razpodevati in je pozneje sijalo še ljubo solnčice, kakor bi se tudi nebo hotelo veseliti z nami. Napovedana javna telovadba in narodna veselica se je torej mogla vršiti v Milanovem logu.

Vrli sokolski telovadci — bilo jih je nad 100 — so vsi izvajali težke vaje na orodju z neko spretnostjo, kar se doseže le z lastno eneržijo in trdno disciplino. Tudi proste vaje so se krasno izvajale. Na stotine navzočega občinstva je glasno odobravalo lepo izvajane, dovršene vaje in spremljalo posamezne vaje z burnim ploskanjem.

Treba pa je bilo sedaj tudi telesnega okrepčila, zato je bilo postavljenih več paviljonov, kjer si dobil dobrih pijač, bodisi piva, kakor tudi raznih vrst rujnega vinca; če si hotel tudi kaj prigrizniti, dobil si mrzlih jedil, pa tudi posladkal si se lahko z raznovrstnimi slaščicami. Godba je ves čas neumorno svirala lepe slovanske komade. Med odmori pa so se čule krasne slovanske pesmi, ki jih je pelo slovansko trgovsko pevsko društvo „Merkur“ pod spretnim vodstvom g. Al. Sachsa. Prodajali so se tudi dobitki za srečolov. Mladi ljudje pa so veselo rajali kakor bi hoteli med seboj tekmovati. Ob polosmih zvečer so nastopili vsi Sokoli in z vihrajočimi zastavami so odkorakali ob prsrčnih pozdravih navdušenih Sokolic in ostalega občinstva z Jesenic skozi Savo na Javornik. Na vsem potu je ljudstvo z veliko navdušenostjo pozdravljalo veličasten izprevod odhajajočih Sokolov. Posebno prsrčno je bilo pozdravljanje na Savi, kjer je delavstvo pred hišami klicalo mogočnemu sokolskemu izprevodu nazdar-klice in veselo mahalo z robci za njimi. Mimo hiš industrijskega podjetja pa se je zgodilo nekaj nečuvnega. Ko je odšla sokolska vrsta mimo vrta, kjer se je menda skrival Pongratz, je ta skočil čez ograjo in klical žandarmerijo, češ, da je padalo kamenje. In čudno, žandarmerija je bila skoro v trenutku na mestu, tako, da je očividec dobil utiš, kakor bi bilo vse že dogovorjeno. Orožnika sta hitela za izprevodom in ustavila dva mladeniča, ki sta šla za Sokoli, češ, da sta onadva metala kamenje. Ker se jima ni moglo dokazati — saj je bilo vse to izmišljeno od Pongratza — sta ju orožnika izpustila. — Na kolodvoru na Javorniku je zapel „Jeseniški Sokol“ pred od-

hodom v slovo še nekaj pesmic. Nad vse prsrčno je bilo slovo: Navdušeni nazdar in živo-klici so se še slišali, ko je vlak že zdavnaj odpeljal Sokole in prijatelje Sokolstva.

Tako se je torej završila slavnost na Jesenicah. „Jeseniški Sokol“ sme biti ponosen na njo in zato ga znova bodrimo k nadaljnemu, neustrašenemu boju proti vsem sovragom. K sklepu mu kličemo: „Živi, rasti in procvitaj!“

Dopisi.

Dovje. (Jeziček.)

V gostilni tam na Dovjem
v kleti blizu „ekstracimra“
svinjski jezički vise
Notri pride Breitmunderl
jezički mu diše
Breitmunderl misli si:
Zakaj sam Vencelj švenkal bi
zakaj tudi „Mihel“ ne?
Munderl v klet se zaleti,
jeziček stisne — odleti
gor za peč ga zapodi,
zraven pa misli si:
Mal' počakaj, mal' počij
zraven se še mal' prikadi
Ko izpijem masele pet,
vzamem sabo tebe spet,
kajti „Kranerzungerl“ men' dlši,
„Kraner selbst“ pa mi smrdi.
Munderl se pa napoji
In jeziček na peči popusti
Gostilničarka prigrmi
in z jezičkom v klet sfrči:
Ne bodeš jedel Švabon ga
jezička ti slovanskega.
Drugi dan, ko streznil se,
mislil na jeziček je,
kje da „cungerl“ je pustil,
al' po poti ga zgubil.
Iskat upal se ga ni,
ker izmaknil jeziček si
Munderl Ti, poboljšaj se,
pusti nam jezičke vse,
sicer, če zasačmo Te,
nosil boš klobasice

Tiger.

Novičar.

Zabretova žlahta se je v nedeljo pokazala v svoji pravi luči. Prvi „heil“ je pozdravil Sokole iz katoliškega društva, omadeževal si je pa ž njim svoja usta nadebudni katoliški mladenič, Zabretov sorodnik, ne vemo ali brat ali bratranec. Prekosil ga je pa v „hajlanju“ samo še Pogačnikov Francelj ali kakor mu tu pravijo „Zabretov brat“. Gospod Zabret, „gliha vkup štrilha“ kajneda! Kakor puran se je razšopiril Francelj in kar penil se je togote, ko je zagledal rudeče srajce in v tej jezi je začel izžvižgavati Sokole in vpiti „Heil“ na vse grlo. Možicelj je čisto pozabil, da je še lansko leto pri pozdravu čeških Sokolov pel „Hej Slovani“, letos se pa še odkriti neče, kadar se poje vseslovanska himna. Kajneda je to značaj! Najlepše je pa še to, da se je potem hvalil v „ajmohtu“, kako je Sokole s „heil“ nagnal!

Poturica je hujši od Turka. To se je pokazalo v nedeljo na Jesenicah. Pričakovati

je bilo, da bodo izzivali Nemci in skušali provzročiti kake izgrede, toda bili so toliko pametni in pošteni, da tega niso storili. Tembolj mora vsakega poštenega Slovenca boleti dejstvo, da so se ljudje, ki govore z nami en jezik, ponižali tako daleč, da so svoje rodne brate psovali z žvižganjem in „heil“ klici. To so lepi vspehi katoliškega izobraževalnega društva. Le delajte tako naprej, boste že videli, kam pridete. Narodu se odpirajo oči, in četudi mu mečete peska vanje, bo vendar izpregledal in spoznal, kje je njegova rešitev.

Slovensko trobojnico bom kar strgal, če se razobesi raz gostilne pri Jelenu na čast Sokolom, tako se je zaklinjal Pogačnikov Francelj. V torek pa je gdč. Ivanka Ferjanova zaukazala razobesiti veliko trobojnico s sokolskim grbom. Mimoidoči delavci pa so trobojnico navdušeno pozdravljali s ploskanjem. Tako je prav, gdč. Ivanka! Na zdar!

Zelo so bili veseli Pongratza in njegovih izletnikov na Bledu. Iz gostilen so jih ven gonili, češ, da je sramota za človeka, ki se še šteje za Slovenca, da na tak slavnosten dan, kot je bila nedelja, skuša ljudi odganjati s Save. Pa je vjel jako malo kalinov; menda so jih lahko na prste sešteli.

„Slovenčev“ dopisnik je poslal sokolstvu skrajno sovražnemu „Slovincu“ sledeča dva telegrama: Jeseniški občinski odbor ni dovolil v svoji zadnji redni seji podporo 200 kron v prid sprejema Sokolov na Jesenicah. Radi tega so imeli 3. t. m. zvečer župan Klinar, Markeš, Legat, Krašovic, Mesar in Guštin tajno sejo. — Na Jesenicah ne potrebujemo tajnih sej. Prosimo, da zahteva c. kr. glavarstvo v Radovljici zapisnik te seje. Savčani. — Nato ni drugega odgovora kot: Zlagano. Namen tega laži-telegrama je bil jasen, toda posrečil se ni.

Druga, še bolj nesramna brzojavka se glasi: Včeraj je bilo tu navzočih vsega skupaj le 260 (!) Sokolov. Zvečer so Sokoli gredoč z Jesenic na Savo vpili: „Pereat, Pongratz!“ Pest debelo kamenje je priletelo v poslopje industrijske družbe. Kamenje je zadelo ženo vratarjevo, ki je pestovala enoletnega otroka. Takim Sokolom vsa čast! — Za človeka, ki je poslal ta telegram nimamo primernega priimka. Slavna žandarmerija na Jesenicah lahko potrdi in bo potrdila, da noben Sokol ni vpil „Pereat, Pongratz“ in vrgel kamna.

Liberalci na delu, tako je naslov Zbretovemu članku v sobotnem „Slovincu“, kjer kar mrgoli laži in zlobnih zavijanij. Ljudje so videli v nedeljo naše delo in vaše hajlanje, sodili bojo sami, kaj jim je v korist.

Stariši pa, katerim je pri srcu časna in večna sreča njihovih mladih fantov, naj dobro premislijo, kaj se pravi postati „Sokol“ v službi liberalne misli; tako piše „Slovenec“. In stariši si bodo gotovo tudi premislili in ne le dovolili svojim otrokom pristopiti k Sokolu, ampak jih bodo celo silili, naj hodijo v telovadnico. V nedeljo ni bilo bolj srečnih ljudi na Jesenicah, kakor ravno očetje in matere Sokolov.

Drva so kradli gradbenemu podjetništvu na Hrušici nekateri uslužbenci, radi česar je tekoči teden orožništvo preiskavalo drvavnice. Par teh ptičkov, med katerimi sta tudi zloglasni imeni Šerčer in Mikulan se je pre-skrbelo z drvami že kar za celo zimo. Uvedena bo menda sodnijska preiskava. Pod-

jetništvo naj bi tem nemškutarskim dolgo-prstnežem malo bolj gledalo na prste.

Zadoščenja od ljudstva pričakuje naš župnik Janez Zabukovec, ker se je drznila „Straža“ opozoriti na farovško blato. Cerkvenega petja ni, občinskemu odboru niti na misel ne pride, da bi snažil Zabukovčevogardo, ljudstvo se pa tudi kar nič ne spomni, da bi prišlo po kolenih do njega. Mi z vso radovednostjo pričakujemo, kaj bo užaljeni Zabukovec & Comp. sedaj storil. Ali misli to nepokorno ljudstvo po kakih biričih gajžlati? Ali meni postaviti pred cerkev tablico z napisom: „Vstop je dovoljen samo vabljenim in meni pokornim ovčicam!“ Jeseničani potrpežljivo čakamo

Vesela novica kroži po Jesenicah, da nas misli zapustiti naš srboriti kapelan Valentin Zbret. Bajе si je pretekli teden že ogledoval izpraznjeno faro v Radečah na Dolenjskem. Če se to zgodi, bodo Jeseničani od veselja zakurili kresove in veselo bodo pokali topiči

„Bom že pokazal tem hudičevim Sokolom“ je vpil v nedeljo večer tovarniški pisar Pongratz na Klinarjevem vrtu, ko je mimo korakala veličastna sokolska vrsta. Mi se moramo le čuditi, da se upa to brez-vplivno in neznatno revše vedno repenčiti nad Sokolom. To ošabno človeče zasluži, da bi ga nekdo pošteno obrcal, ker bič je za take ljudi še vse — pre-milosten.

Deset ljudi je odpeljal Pongratz v nedeljo s svojo bando na Bled, vse drugo ga je pustilo na cedilu. Ta političen komedijant se hoče menda z blamažami — proslaviti.

Veliko izber otroških vozičkov

od 9 kron naprej, ročnih košaric, kovčkov in razno galanterijsko in špecerijsko blago po najnižjih cenah

104-3

priporoča

Magda Rant, Kranj, pod mestom št. 14.

Na prodaj je

mlin

s 4 tečaji na Bledu.

Pojasnila daje Franc Cvek v Kamniku.

Slavnim šolskim vodstvom

se priporoča tiskarna Iv. Pr. Lampret v Kranju, zlasti ob začetku šolskega leta. Izšel bo v tej tiskarni jako pripraven

„Učiteljski koledar“.

Istotam se dobe tudi po najnižjih cenah vse šolske tiskovine.

M. Vidic

izdelovalec sodavice, malinovega soka in pokalic (kraherl)

v Lescah na Gorenjskem

priporoča svoje izdelke.

29-16

Postrežba točna. Cene nizke.

HOTEL „ILIRIJA“

16-31

Ljubljana

Kolodvorske ulice št. 22

3 minute od južnega kolodvora.

Shajališče vseh Gorenjcev.

Udobni restavracijski prostori, moderno urejena kavarna z dvema najnovejšima biljardoma ameriškega sistema, lepo, nanovo urejene sobe za prenočevanje. — Kopalne sobe v hiši. — Točijo se najboljša štajerska naravna vina, pristni dolenjski cviček iz Gadove peči, kakor tudi priljubljen hrvaški pelinkovec. — Izborna kuhinja. **Postrežba točna. Cene nizke.**

Za mnogobrojen obisk prosi spoštovanjem

Fric Novak.

Mavricij Smolej

urar na Jesenicah

priporoča svojo veliko zalogo

vsakovrstnih ur

kakor žepnih, stenskih ur in budilk, verižic, prstanov, uhanov i. t. d., dalje zlatnine in srebrnine od najfinejše do navadne.

Sprejme tudi popravila, katera izvršuje natančno in točno po zelo nizkih cenah.

6-34

Ako hočete

dobro idočo uro poceni
kupiti, zahtevajte cenik

31-14

tvrdke N. Suttner, urar v Kranju.

Kaj je

SEYDLIN?

Priznana najboljša, po najnovjših izkušnjah higenije sestavljena in večkrat odlikovana kozmetična

ustna voda.

Dobiva se pri gg. I. Krašovicu, A. Trevnu ter gospe Jerici Morič.

Izdovalec: O. Seydl, Ljubljana, Špi-
talske ulice 7. 3-33

Pivovarna
G. Auer-jevih dedičev
v Ljubljani

Wolfove ulice št. 12

priporoča slavnemu občinstvu in spoštovanim gostilničarjem svoje
izborno **marčno in na bavarski način varjeno pivo.**

Pivo se oddaja v sodcih in zabojih.

Zaloga: v Kranju, Idriji, Dobrépoljah, na Robu, v Mokro-
nogu, Metliki, Vačah, Polhovem gradu, na Igu, na Dobrovi, v
Št. Vidu na Dolenjskem, v Mirni, v Podbrdu in na Grahovem
(Goriško) in v Podgradu (Istra).

Ustanovljena leta 1854.

Tvrdka je bila v letu 1904 v Parizu in v Londonu odlikovana z
najvišjim odlikovanjem, namreč z „grand prix“, častnim križ-
cem in zlato kolajno.

2-37

Poštne hranilnice
račun št. 867.569.

Tiskarna in založništvo

Poštne hranilnice
račun št. 867.569.

Jv. Pr. Lampret v Kranju

Uredništvo in upravnništvo
„Gorenjca“

Uredništvo in upravnništvo
„Jeseniške Straže“

Tiskovine za gg. trgovce in
obrtnike, slavna društva,
hranilnice in posojilnice.

Vizitnice, kuverte, pisma, račune,
okrožnice, vabila, dopisnice, osmr-
tnice, tabele, lepaki, brošure, knjige
i. t. d. i. t. d.

Razglednice v več barvah.

Izvršuje

Vsakovrstna tiskarska

dela

v vsakem obsegu po kolikor
možno najnižjih cenah.

Zaloga:

Šolske tiskovine.

Ilustrirani

„Vodnik po Gorenjskem“.

„Osebna dohodnina“

Uredil Valentin Žun,
c. kr. davčni nadzornik.

Čišna in ukusna izvršitev. — Hitra in točna postrežba. — Na željo se pošlje tudi proračun troškov.